

Dosarul nr. 2ra-949/2018

Prima instanță, Judecătoria Buiucani, mun. Chișinău (jud: D. Dulghieru)
Instanța de apel, Curtea de Apel Chișinău (jud: I. Cotruță, N. Simciuc, M. Guzun)

DECIZIE

04 iulie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
lărgit al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele ședinței, judecătorul
judecătorii

Oleg Sternioală
Ala Cobăneanu
Iurie Bejenaru
Mariana Pitic
Galina Stratulat

examinând recursul declarat de către Victor Tumco,
în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Societatea cu
Răspundere Limitată „Cargo Trafic” împotriva lui Victor Tumco cu privire la
repararea prejudiciului material și încasarea cheltuielilor de judecată,
împotriva deciziei din 10 octombrie 2017 a Curții de Apel Chișinău, prin care
a fost respins apelul declarat de către Victor Tumco și menținută hotărârea din 28
septembrie 2016 a Judecătoria Buiucani, mun. Chișinău,

c o n s t a t ă :

La 24 august 2015 SRL „Cargo Trafic” a depus cerere de chemare în judecată
împotriva lui Victor Tumco cu privire la repararea prejudiciului material și
încasarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii s-a indicat că prin ordinul nr. 429 din 02 aprilie 2012
Victor Tumco a fost angajat în cadrul SRL „Cargo Trafic” în funcția de șofer.

A relatat că la 03 februarie 2014, între SRL „M Dincris” și SRL „Cargo
Trafic” a fost încheiat contractul de expediție, în temeiul căruia SRL „Cargo
Trafic” s-a obligat să transporte marfă constituită din 105 calorifere electrice din
Ucraina în mun. Chișinău, la depozitul nr.9 din str. Petricani 21.

Astfel, la 04 februarie 2014, Victor Tumco urma să efectueze transportarea
acestei mărfi, în scopul executării obligațiilor asumate de către SRL „Cargo
Trafic” față de SRL „M Dincris”.

Reclamanta a mai menționat că la 05 februarie 2014 de către angajatul
Biroului Vamal, în prezența lui Victor Tumco, a fost întocmit procesul-verbal de
constatare, potrivit căruia în urma controlului s-a depistat lipsa sigiliului, precum și
diferența dintre datele invoice-ului din 28 ianuarie 2014 și numărul caloriferelor. A
fost depistată lipsa a 32 de unități de calorifere în valoare totală de 3 400 dolari,

fiind cauzat un prejudiciul SRL „M Dincris” în mărimea indicată.

A indicat că la 19 februarie 2014, SRL „M Dincris” a expediat reclamație, solicitând executarea obligațiilor contractuale sau restituirea contravalorii caloriferelor lipsă în valoare totală de 3561 dolari, iar în scopul soluționării amiabile a litigiului, SRL „Cargo Trafic” a compensat prejudiciul material cauzat întreprinderii respective, transferând la contul acesteia suma de 42 603,39 lei.

Consideră că Victor Tumco este responsabil de faptul că reclamanta nu și-a onorat obligațiile contractuale față de SRL „M Dincris” și respectiv este obligat să repare prejudiciul cauzat.

Astfel, la 07 martie 2014 reclamanta a înaintat o reclamație în adresa pârâtului prin care a solicitat soluționarea amiabilă a litigiului și compensarea benevolă a prejudiciului cauzat, însă pârâtul se eschivează de la îndeplinirea acestei obligații.

Solicită încasarea din contul pârâtului a prejudiciului material în sumă de 42 603,39 lei și a cheltuielilor de judecată.

Prin hotărârea din 28 septembrie 2016 a Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău acțiunea a fost admisă; a fost încasat din contul lui Victor Tumco în beneficiul SRL „Cargo Trafic” prejudiciul material în mărime de 42 603,39 lei și cheltuielile de judecată în sumă de 1 278,10 lei.

La 27 octombrie 2016 Victor Tumco a depus apel împotriva hotărârii primei instanțe, solicitând casarea hotărârii din 28 septembrie 2016 a Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău cu emiterea unei noi hotărâri prin care acțiunea să fie respinsă.

Prin decizia din 10 octombrie 2017 a Curții de Apel Chișinău a fost respins apelul declarat de Victor Tumco și menținută hotărârea din 28 septembrie 2016 a Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău.

La 26 ianuarie 2018 Victor Tumco a depus recurs împotriva deciziei din 10 octombrie 2017 a Curții de Apel Chișinău, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe cu emiterea unei noi hotărâri de respingere integrală a acțiunii.

În motivarea recursului a indicat că instanțele judecătorești inferioare la judecarea pricinii au aplicat eronat normele de drept material și au săvârșit alte încălcări care au dus la soluționarea greșită a pricinii.

Menționează că instanța de apel a indicat că recurentul fiind angajat al SRL „Cargo Trafic”, având răspundere materială deplină față de angajator, fiind în exercițiul funcției, a cauzat un prejudiciu material în mărime de 42 603, 39 lei, însă nu a specificat care este vinovăția recurentului în furtul caloriferelor, or, probe în acest sens nu sunt.

Recurentul mai afirmă că instanța de apel neîntemeiat a respins argumentul său precum că el ar fi sesizat instituțiile de resort în sensul identificării persoanei care a sustras marfa din speță, fapt care îl degreveză de obligația de recuperare a prejudiciului material, or, prin ordonanța din 21 februarie 2014 a fost dispusă neînceperea urmăririi penale pe faptul dat.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Curtea de Apel Chișinău a pronunțat decizia contestată la data de 10 octombrie 2017, dar date care ar confirma recepționarea acesteia de către recurent

la dosar lipsesc.

Astfel, recursul, declarat la data de 26 ianuarie 2018, este în termen.

În conformitate cu art. 441 Cod de procedură civilă, în cazul în care recursul este considerat admisibil, un complet din 5 judecători examinează fondul recursului.

Prin încheierea din 30 mai 2018 a Curții Supreme de Justiție completul din 3 judecători a considerat recursul admisibil și a decis examinarea acestuia în fond de un complet din 5 judecători.

În conformitate cu art. 442 alin. (1) Cod de procedură civilă, judecând recursul declarat împotriva deciziei date în apel, instanța verifică, în limitele invocate în recurs și în baza referinței depuse de către intimat, legalitatea hotărârii atacate, fără a administra noi dovezi.

În conformitate cu art. 444 Cod de procedură civilă, recursul se examinează fără înștiințarea participanților la proces.

Verificând legalitatea actului de dispoziție contestat, prin prisma argumentelor invocate și a materialelor din dosar, coroborat cu normele de drept material și procedural aplicabile la soluționarea speței date, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție va respinge recursul declarat de către Victor Tumco, și va menține decizia instanței de apel, din următoarele considerente.

În conformitate cu art.445 alin. (1) lit. a) Cod de procedură civilă, instanța, după ce judecă recursul, este în drept să respingă recursul și să mențină decizia instanței de apel și, după caz, hotărârea primei instanțe, precum și încheierile atacate cu recurs.

În conformitate cu art.118 alin. (3) Cod de procedură civilă, Circumstanțele care au importanță pentru soluționarea justă a cauzei sînt determinate definitiv de instanța judecătorească pornind de la pretențiile și obiecțiile părților și ale altor participanți la proces, precum și de la normele de drept material și procedural ce urmează a fi aplicate.

În conformitate cu art.130 alin. (1), (2), (3) Cod de procedură civilă, instanța judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multiaspectuală, completă, nepărtinitoare și nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblul și interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege. Nici un fel de probe nu au pentru instanța judecătorească o forță probantă prestabilită fără aprecierea lor. Fiecare probă se apreciază de instanță privitor la relevanța, admisibilitatea, veridicitatea ei, iar toate probele în ansamblu, privitor la legătura lor reciprocă și suficiența pentru soluționarea cauzei.

Materialele cauzei denotă cu certitudine că la 02 aprilie 2012 între SRL „Cargo Trafic” în calitate de angajator și Victor Tumco în calitate de salariat a fost încheiat contractual de muncă nr.429, în temeiul căruia Victor Tumco a fost angajat în funcția de șofer pe autocamion în cadrul întreprinderii (f.d.15).

La 03 februarie 2014 a fost încheiat între SRL „M Dincris” și SRL „Cargo Trafic” contractul de expediție, conform căruia SRL „Cargo Trafic” s-a obligat să transporte marfă constituită din 105 bucăți de calorifere electrice din Ucraina în mun. Chișinău, la depozitul nr.9 din str. Petricani 21, iar transportarea mărfii urma a fi efectuată la 04 februarie 2014.

Tot actele cauzei atestă că conform procesului-verbal de constatare din 05 februarie 2014, întocmit de reprezentantul Birolului Vamal, Andrei Oprea, în rezultatul controlului fizic prealabil vămuirii, în prezența șoferului Victor Tumco, în camion s-a depistat lipsa sigiliului și lipsa a 32 de unități de calorifere (f.d.9).

La 29 februarie 2014 SRL „M Dincris” prin reclamație a solicitat SRL „Cargo Trafic” fie restituirea mărfii care este în minus, fie contravaloarea acesteia în sumă de 3 561 dolari SUA (f.d.12).

Conform ordinelor de plată din 01 aprilie 2014, 07 aprilie 2014, 08 mai 2014, 02 iunie 2014, 23 iunie 2014, 09 iulie 2014, 11 august 2014 și 14 septembrie 2014 SRL „Cargo Trafic” a compensat prejudiciul material integral în sumă de 42 603, 39 lei (f.d.19-22).

Înaintând acțiunea în judecată împotriva lui Victor Tumco, SRL „Cargo Trafic” a solicitat repararea prejudiciului material cauzat în sumă de 42 6043, 39 lei și încasarea cheltuielilor de judecată.

Fiind investită cu judecarea prezentei cauze, prima instanță prin hotărârea din 28 septembrie 2016 a ajuns la concluzia temeiniciei acțiunii și admiterii acesteia cu dispunerea încasării din contul lui Victor Tumco în beneficiul SRL „Cargo Trafic” a prejudiciului material în mărime de 42 603, 39 lei și a cheltuielilor de judecată în sumă de 1 278, 10 lei.

Verificând legalitatea actului de dispoziție contestat, instanța de apel, a respins apelul depus de Victor Tumco și a menținut hotărârea din 28 septembrie 2016 a Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău.

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții de Supreme de Justiție, analizând materialele anexate la dosar, în coraport cu legislația în vigoare ce guvernează raportul juridic litigios, a ajuns la concluzia că, soluția dată de către instanțele ierarhic inferioare este una corectă rezultând din următoarele.

Conform art.327 alin. (1), (2) din Codul muncii, partea contractului individual de muncă (angajatorul sau salariatul) care a cauzat, în legătură cu exercitarea obligațiilor sale de muncă, un prejudiciu material și/sau moral celeilalte părți repară acest prejudiciu conform prevederilor prezentului cod și altor acte normative. Contractul individual și/sau cel colectiv de muncă pot specifica răspunderea materială a părților. În acest caz, răspunderea materială a angajatorului față de salariat nu poate fi mai mică, iar a salariatului față de angajator – mai mare decât cea prevăzută de prezentul cod și de alte acte normative.

Conform art.337 alin. (1) și (2) din Codul muncii, răspunderea materială deplină a salariatului constă în obligația lui de a repara integral prejudiciul material cauzat. Salariatul poate fi tras la răspundere materială deplină pentru prejudiciul material cauzat doar în cazurile prevăzute la art.338

Art.338 alin. (1) lit. a) a Codului muncii, stabilește că salariatul poartă răspundere materială în mărimea deplină a prejudiciului material cauzat din vina lui angajatorului în cazurile când între salariat și angajator a fost încheiat un contract de răspundere materială deplină pentru neasigurarea integrității bunurilor și altor valori care i-au fost transmise pentru păstrare sau în alte scopuri (art.339);

Iar conform art.339 alin. (1) din Codul muncii, contractul scris cu privire la răspunderea materială deplină poate fi încheiat de angajator cu salariatul care a

atins vârsta de 18 ani și care deține o funcție sau execută lucrări legate nemijlocit de păstrarea, prelucrarea, vânzarea (livrarea), transportarea sau folosirea în procesul muncii a valorilor ce i-au fost transmise.

Din normele precitate supra, rezultă că, răspunderea materială deplină a salariatului pentru neasigurarea integrității bunurilor și altor valori care i-au fost transmise pentru păstrare poate surveni doar în urma încheierea unui contract care să prevadă această clauză.

Astfel, conform pct.2 din contractul de muncă nr.429 din 02 aprilie 2012 încheiat între SRL „Cargo Trafic” și Victor Tumco, angajatul și-a asumat răspunderea deplină pentru neasigurarea integrității bunurilor materiale încredințate spre păstrare, folosință sau în alte scopuri, să i-a măsurile de precauție necesare evitarea prejudiciilor, precum și să anunțe la timp conducerea întreprinderii despre toate împrejurările ce pot pune în pericol integritatea bunurilor materiale încredințate.

În această ordine de idei, Victor Tumco prin contractul de muncă nr.429 din 02 aprilie 2012 și-a asumat răspunderea deplină pentru neasigurarea bunurilor materiale încredințate spre păstrare, folosință sau în alte scopuri.

Respectiv, instanțele inferioare corect au concluzionat că Victor Tumco, fiind în exercițiul funcției, poartă răspundere materială deplină pentru prejudiciul cauzat SRL „Cargo Trafic”, or, camionul pe care îl conducea în calitate de șofer a fost încărcat cu marfa și anume 105 calorifere în Ucraina, fiind aplicat sigiliul și urma să ajungă în Chișinău, iar recurentul era obligat să răspundă de marfă pe întreg traseul.

Iar, conform art.1007 alin. (1) Codul civil, căraușul răspunde pentru distrugerea, pierderea totală sau parțială ori pentru deteriorarea încărcăturii în măsura în care distrugerea, pierderea sau deteriorarea a avut loc între momentul preluării și cel al livrării, precum și pentru depășirea termenului de livrare. Căraușul este ținut, de asemenea, să repare prejudiciul cauzat prin neexecutarea altor obligații contractuale. Mărimea pretenției de despăgubire poate fi limitată prin contract.

Drept urmare, Victor Tumco, era obligat să păstreze marfa intactă de la locul preluării până la cel al livrării, or, prin procesul-verbal de constatare din 05 februarie 2014, întocmit de reprezentantul Biroului Vamal, în prezența recurentului/reclamantului s-a stabilit lipsa a 32 unități de calorifere, față de invoice (f.d.9).

Mai mult, prin recipisa din 05 februarie 2014 însăși Victor Tumco recunoaște că a primit pentru transportare cantitatea conform specificației pe invoice 105 bucăți, însă a ajuns doar cu 73 de bucăți, prin urmare au fost furate 32 de bucăți de calorifere (f.d.11).

În acest context, nu poate fi reținut argumentul recurentului precum că instanța de apel a indicat că dânsul fiind angajat al SRL „Cargo Trafic”, având răspundere materială deplină față de angajator, fiind în exercițiul funcției, a cauzat un prejudiciu material în mărime de 42 603, 39 lei, însă nu a specificat care este vinovăția recurentului în furtul caloriferelor, odată ce, probe în acest sens nu sunt, deoarece, după cum am menționat recurentul și-a asumat obligația de a răspunde deplin pentru neasigurarea integrității bunurilor materiale, astfel că avea obligația

să păstreze bunurile materiale din momentul predării până la momentul livrării, fapt care a fost ignorat de către acesta.

Or, instanța de recurs reține că, la materialele cauzei sunt suficiente probe care atestă cert că recurentul poartă răspundere materială deplină în cazul neasigurării integrității acestora.

La acest capitol, Colegiul apreciază ca fiind pertinente prevederile art. 117 alin. (1) Cod de procedură civilă, conform cărora probe în cauze civile sînt elementele de fapt, dobîndite în modul prevăzut de lege, care servesc la constatarea circumstanțelor ce justifică pretențiile și obiecțiile părților, precum și altor circumstanțe importante pentru justa soluționare a cauzei.

În conformitate cu art.121 Cod de procedură civilă, instanța judecătorească reține spre examinare și cercetare numai probele pertinente care confirmă, combat ori pun la îndoială concluziile referitoare la existența sau inexistența de circumstanțe, importante pentru soluționarea justă a cazului.

În consecință, Colegiul conchide că instanțele ierarhic inferioare corect au concluzionat asupra temeiniciei pretențiilor din cererea de chemare în judecată depusă de SRL „Cargo Trafic” rezultând din probele administrate la speță în raport cu circumstanțele cauzei și normele de drept material și procedural aplicabile litigiului dedus judecării.

Alte argumente invocate de recurent, în susținerea poziției sale, nu pot fi reținute de către instanța de recurs, deoarece se combat cu cele invocate supra și se axează pe circumstanțele care au fost constatate și elucidate pe deplin de instanțele ierarhic inferioare, avînd la bază cumulul de probe, care au fost administrate și apreciate cu respectarea normelor de drept procedural și susținute de normele de drept material.

De asemenea, Colegiul reține că în cadrul judecării cauzei, instanța de apel a creat participanților la proces, condiții obiective și echitabile, pentru exercitarea drepturilor și obligațiilor procedurale, fapt ce se încadrează în asigurarea părților dreptului la un proces echitabil, garantat și asigurat prin art.6 CEDO.

În circumstanțele de fapt și de drept menționate și avînd în vedere faptul că instanța de apel la adoptarea actului de dispoziție contestat a aplicat și interpretat corect normele de drept material și procedural, cu verificarea și aprecierea probelor administrate în conformitate cu art. 130 Codul de procedură civilă și verificarea suplimentară a anumitor dovezi nu este necesară, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție va respinge recursul declarat și va menține decizia instanței de apel.

În conformitate cu art. 445 alin. (1) lit. a), (3) Codul de procedură civilă, Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție,

d e c i d e:

Se respinge recursul declarat de Victor Tumco.

Se menține decizia din 10 octombrie 2017 a Curții de Apel Chișinău și hotărârea din 28 septembrie 2016 a Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău, în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Societatea cu Răspundere

Limitată „Cargo Trafic” împotriva lui Victor Tumco cu privire la repararea prejudiciului material și încasarea cheltuielilor de judecată.

Decizia este irevocabilă.

Președintele ședinței,
judecătorul

judecătorii

Oleg Sternioală

Ala Cobăneanu

Iurie Bejenaru

Mariana Pitic

Galina Stratulat